

# ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 118 (07/02) - 020426

arbetarmakt.com

## Innehåll

- Demonstrera Första maj!
- Avhopp från Rättvisepartiet Socialisterna
- Valet i Frankrike: Jospin förödmjukad och Le Pen ställs mot Chirac i andra omgången
- Argentina: Fracción Trotskista eftersträvar närmare band med FRKI
- Tidningen Arbetarmakt i tabloidformat
- Palestinademonstration med överraskning

## Demonstrera Första maj!

Instabiliteten har ökat i världen sedan första maj 2001. Vid EU:s toppmöte i Göteborg gick polisen bärsärkagång mot omfattande protester. Senare i Genua sköt karabinjörerna kallblodigt ihjäl den unge demonstranten Carlo Giuliani.

Attentatet mot World Trade Center den 11 september gav reaktionen draghjälp mot den massiva kritiken från vänster. Massdemonstrationer mot den kapitalistiska globaliseringens effekter på allt från arbetsförhållanden, löner och pensioner till miljön hade skakat världens rika och mäktiga.

USA-imperialismens försök att driva tillbaka motståndet genom att koppla samman demonstranterna med Bin Laden och islamiska fundamentalister lyckades bara inledningsvis. Det dröjde inte länge innan protesterna mot erövringskriget mot Afghanistan blev omfattande.

Bushs uppladdning under vårvintern för nästa drag i "kriget mot terrorismen" - öppet krig mot Irak - blev dock avbruten av den uppblossande konflikten mellan Sharons reaktionära regering i Israel och palestiniernas rättvisa kamp för sina nationella rättigheter.

Kampen mellan klasserna i världen har intensifierats. Italien har nyligen upplevt en massiv generalstrejk - den första på 20 år. I Venezuela led en USA regisserad statskupp nederlag. I Frankrike polariseras situationen i och med fascisten Le Pens valframgång.

I en politisk situation där internationella frågor dominerar dagordningen kan den svenska arbetarrörelsens fega ledning inte dölja sin totala uppslutning kring imperialismen. Men från Persson till Schröder, Jospin och Blair är socialdemokratins nuvarande ledning helt integrerad i den imperialistiska världsordning som domineras helt av USA.

Inför palestiniernas lidanden under den israeliska arméns krig mot den palestinska myndigheten och hela det palestinska samhället vrider sig Persson och hans socialdemokratiska ledarbröder som maskar. Det mesta de kan åstadkomma är kritiska kommentarer eller hot om att utesluta det helt felbenämnda arbetarpartiet i Israel ur Socialistiska internationalen. Må Shimon Peres darra av rädsla!

Gudrun Schyman och Vänsterpartiet lägger sig hela tiden strax till vänster om Persson och regeringen. Men Vänsterpartiet är överens med Persson och de andra socialdemokratiska topparna om de grundläggande frågorna. Kapitalismen ska bestå, imperialismen ska bestå - bara det är under

FN:s och "det internationella samfundets" överinseende.

Arbetarmakt uppmanar alla arbetare och socialister att sluta upp i de demonstrationer som organiseras på första maj. Ta chansen att utmana de ledare som så uppenbart leder arbetarrörelsen på avvägar! Ställ krav på dem att föra en politik som ligger i arbetarklassens intressen! Demonstrera för solidaritet med palestinierna! Mot nya imperialistiska krig och mot extremhögerens framryckningar!

Arbetarmakt kommer att delta i demonstrationerna första maj genom enskilda medlemmar och sympatisörer på en rad olika orter. I Stockholm kommer Arbetarmakt att ställa upp bakom den kampanj - No sweat!- kampanjen - som ungdomsgruppen Revolution driver mot vidriga arbetsförhållanden i de multinationella bolagens fabriker i tredje världen. No sweat!-kampanjen kommer att delta i Vänsterpartiets demonstration i Stockholm. Vi uppmanar alla som vill visa solidaritet med tredje världens arbetare och som vill visa sin avsky mot imperialismen att sluta upp i No sweat-avdelningen!

## **Avhopp från Rättvisepartiet Socialisterna**

En kamrat som varit framträdande aktivist i Rättvisepartiet socialisterna i Stockholm - Olle - har lämnat partiet och motiverar sitt utträde i en deklaration. Han förklarar sig ha tagit intryck av den kritik som Arbetarmakt riktat mot RS och tänker i första omgången ansluta sig till ungdomsorganisationen Revolution. Men han har för avsikt att fortsätta att diskutera med Arbetarmakt om olika politiska frågor och framtida medlemskap. Deklarationen är koncentrerad till en rad frågor som har med skolning av kadrer att göra samt frågan om RS ståndpunkt i konflikten mellan palestinierna och Israel.

## **Valet i Frankrike: Jospin förödmjukad och Le Pen ställs mot Chirac i andra omgången**

Första omgången i det franska presidentvalet skakade hela det politiska etablissemangen i Europa. Hur ska revolutionärer förhålla sig i den uppkomna situationen? Rösta på Chirac för att slippa Le Pen? Inte alls, hävdar följande rapport från Workers Power Global - vår internationella organisations nyhetsbrev på engelska.

"En politisk jordbävning". Alla politiker och kommentatorer är överens om resultatet av första omgången i det franska presidentvalet. Resultatet - Chirac 19,5, Le Pen 17,2, Jospin 16, Laguiller (Lutte Ouvrière) 6, Besancenot (LCR) 4,5 och Hue (kommunistpartiet) 3,5 procent - har åstadkommit tre fenomen som ställer arbetare och militanter inför en rad frågor:

a) istället för den av alla förväntade andra omgången med Chirac mot Jospin, kommer den fascistiske demagogen Le Pen att stå mot Chirac. När de första prognoserna blev kända uppmanade socialistpartiets ledare till en röst på den cyniske populisten och svindlaren Jacques Chirac för att "rädda republiken".

b) Socialisterna och kommunistpartiet har fått klara besked av befolkningen och främst arbetarklassen om resultaten av sin tid vid regeringsmakten.

c) Yttersta vänstern - Lutte Ouvrière och Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR) har fått omkring 10 procent av rösterna. Därmed har grunden lagts för skapandet av ett nytt arbetarparti - om de två centristiska grupperna vore beredda att verkligen kämpa för det.

Le Pens seger - den är verkligen svanesången för en åldrande fascist på randen till pensionering - förklaras av att två faktorer sammanfallit.

För det första var Chiracs kampanj om brottsligheten cyniskt baserad på Le Pens älsklingsämnen - till och med de 4 miljoner flygblad som distribuerades om "brottsvågen" var försedda med en svart hand på framsidan. Av de som röstade sade 58 procent att deras röst styrdes av frågan om brottsligheten. Därmed mobiliserades återigen de miljoner som röstade för Le Pen 1995, men den här gången förstärkta av hundratusentals andra.

En mindre ökning av våldsamma brott - huvudsakligen beroende på tillgrepp av mobiltelefoner - tillsammans med några tragiska händelser som mordet på ledamöter i kommunfullmäktige i en förstad till Paris, och förstärkt av en hysterisk bevakning från media, bidrog mycket till att förstärka Chiracs budskap och oavsiktligt öka stödet för Le Pen. Trots allt Chiracs prat finns det ingen omfattande brottsvåg i Frankrike.

För det andra föll Jospins väljarstöd samman på grund av en kampanj som kopierade Chiracs brottspanik, vilket bidrog till intrycket att det inte fanns något att välja på mellan de två "huvudkandidaterna", och framför allt på grund av den av Jospin ledda koalitionsregeringens meritlista. Frånsett några smärre reformer har regeringen systematiskt försvarat kapitalisterna och gjort arbetarklassens situation värre.

Jospin var så stolt över sin prokapitalistiska meritlista att han till och med proklamerade att hans program inte alls var socialistiskt. Åtminstone i detta avseende lyssnade arbetarklassen på honom. Hans sena försök att göra en "vänstersväng", inklusive att tala om Karl Marx, avvisades med rätta av arbetarna. Han har sedan förklarat att han ska dra sig tillbaka från politiken.

Trots att omkring 20 procent av väljarna röstade på Front Nationale (FN) eller för Bruno Megret, ledare för MNR, en splittring ur FN, står inte stormtruppernas stövelklackar beredda att börja marschera nerför Champs Elysées.

Futtiga 9 procent av Le Pens väljare ansåg att han hade de rätta egenskaperna för att vara president, och enbart 18 procent ansåg att han "ingav förtroende". Detta är alldeles tydligt en proteströstning, inte en röst för fascismen. Även om FN bildades av fascister med målet att bygga ett fascistiskt massparti har Le Pens väljare alltid varit en blandning av rasister, marginaliserade arbetare, småborgare och hårdnackade fascister.

Den sista och farligaste komponenten utgör bara en liten andel av FN:s stöd. Le Pens kampanj var verkligen extremt lågmäld jämfört med tidigare år, utan öppen rasism eller antisemitiska "skämt". FN:s fascistiska slagskämpar har inte varit i aktion på flera år och Le Pen har försökt framställa sig som en fransk Berlusconi istället för en fransk Hitler.

Det är mycket sannolikt att Chirac kommer att sopa golvet med Le Pen i andra omgången. Med sin vanliga fräcka cynism försökte han omedelbart framställa sig som nationens räddare och manade till försvar för "republikanska" värden och mänskliga rättigheter. Detta kommer från en man som för några år sedan talade om "lukten och oljudet" från invandrarna.

Arbetare bör inte ha något med Chirac att göra. Denna skojare, som borde sova i fängelse istället för i presidentpalatset, har inget att göra med demokrati eller andra värden som arbetare kan försvara. Istället för att samlas bakom socialisternas maning till en "republikansk front mot fascismen" - klassarbete - måste militanter delta i de demonstrationer som, så snart resultatet blev känt, exploderade i alla större städer i landet.

I den andra omgången måste arbetare göra sin röst ogiltig. Den segrande kandidaten måste få minst 50 procent av de avgivna rösterna. Om massan av arbetare gör sina röster ogiltiga kan de blockera den andra valomgången.

De verkligt skyldiga bakom detta resultat är också dess offer: Lionel Jospin och socialistpartiet.

Deras meritlista i regeringen och deras kampanj avvisades av arbetarna, som inte såg någon anledning att rösta för en kandidat som öppet deklarerat sitt stöd för en nyliberal politik. Andelen röster för socialisternas, kommunisternas och de grönas kandidater var 35,2 procent i presidentvalet 1995. I år föll siffrorna till sammanlagt 26 procent. Mer än tre av tio av deras anhängare försvann. Ledarna för socialisterna och kommunisterna har hävdade att detta är yttersta vänsterns fel, eftersom de vågade ställa upp och för att de vågat kritisera. Faktum är att något viktigt har inträffat under de senaste åren i den franska arbetarklassen, i och med att arbetarna i allt högre utsträckning vänder sig bort från sina historiska partier. Istället röstar de för den yttersta vänstern eller avstår - de 30 procent som avstod i första omgången utgör den högsta andelen i historien.

Det ohöjda klassarbetet - ex-trotskisten Jospin har övervakat mer privatisering än de två föregående högerregeringarna tillsammans - har haft sitt pris. Det återstår att se om socialisterna kan återhämta sig. Redan 1993 skakades socialistpartiet kraftigt av nederlaget i valet till parlamentet. Den här gången är krisen ännu allvarligare.

Norra Frankrike har exempelvis traditionellt varit ett starkt fäste för socialisterna. I Lille, en bastion för socialisterna, kom Le Pen ändå främst i den första omgången. I det kommande valet till den lagstiftande församlingen kommer socialisterna att stå inför ett val: om man fortsätter med sin öppet prokapitalistiska politik kommer man att avvisas helt och hållet och kommer kanske att stå inför sin utplåning.

Om socialisterna går till vänster måste man visa att detta inte är en cynisk manöver. Det kommer sannolikt att vara mer än vad partiet kan klara av. Men det skulle vara det enda sättet att förhindra Chiracs kumpaner från att överta alla maktpositioner.

Men om socialisterna lidit ett svårt nederlag, så är kommunisterna på väg att gå under.

Robert Hues resultat - patetiska 3,5 procent - är partiets lägsta någonsin. I ett vackert historiskt resultat blev han slagen av inte bara en utan två kandidater som säger sig vara trotskister (Lutte Ouvrière och LCR). Mer än 20 procent av de arbetare som röstade på PCF 1997 röstade på yttersta vänstern 2002.

Hue har övervakat PCF:s tillbakagång till en punkt där partiet nästan är utplånat. Han kommer sannolikt antingen att bli offer för en palatskupp eller också kommer han att göra "det enda anständiga" och avgå.

Sammanbrottet för PCF:s andel av väljarkåren, tillsammans med resultaten för LCR och LO, visar att grunden finns för skapandet av ett nytt arbetarparti i Frankrike. Lärdomarna av kampanjen måste emellertid dras. Lutte Ouvrière avvisade med sin traditionellt sektaristiska arrogans LCR:s förslag om en gemensam kandidatur.

Lutte Ouvrières veteran i presidentvalen, Arlette Laguiller, tillät sig att tro på opinionsundersökningarna och talade om att hon skulle få mer än 10 procent av rösterna. Faktum är att hon bara marginellt ökade sin andel av rösterna och i antalet röster ökade hon antagligen bara lite.

Under hela kampanjen baserade hon sitt eventuella stöd för ett "nytt kommunistparti" på det antal röster som hon ensam skulle få. Hon vägrade att se några som helst förbindelser mellan sin egen kampanj och LCR:s. LO:s ingrodda sektarism har visat sina begränsningar under kampanjen och kommer antagligen, i frånvaro av stora förändringar i PCF:s återstående bas, att markera en återgång till det "normala".

LCR:s resultat är lika mycket en seger för deras kandidat - en 27-årig brevbärare med mer av politisk flexibilitet än Aguilers dogmatism i 1950-talets stil - som för LCR:s politik. Besancenot - stridslysten, humoristisk och stolt internationalist - gav ett bra intryck, inklusive valkvällen när hans pressmeddelande angrep Le Pen och manade till mobiliseringar av den antikapitalistiska ungdomen. Laguiller - vars organisation aldrig har brytt sig om Front Nationals framgångar och som föraktar antikapitalistisk kamp - ägnade sin tid på valkvällen åt att rättfärdiga sin kandidatur.

Nyckeln till dödläget mellan de två största centristiska organisationerna är PCF. En kris i PCF har alltid stått i centrum för LO:s schema för partibygget. Avhopp från tiotusentals PCF-militanter skulle verkligen också vara avgörande för byggandet av ett nytt parti. Men det faktum att LO är nöjda med att passivt vänta på detta, istället för att aktivt kämpa för det, visar hur djup deras passiva propagandism är.

Oavsett om högern vinner eller om det blir en ny form av samverkan mellan Chirac och en reformerad vänster (osannolikt), måste arbetarna under de kommande månaderna vara klara över att deras enda räddning kommer från deras egna aktioner, från deras eget beslutsamma försvar av sina intressen, av de invandrade arbetares intressen. De måste kämpa både mot Chiracs cyniska populism och det farliga viruset i Le Pens rasism och fascism.

Workers Power Global, Paris

## **Argentina: Fracción Trotskista eftersträvar närmare band med FRKI**

Arbetarmakt tillhör en internationell organisation - FRKI - som redan i mitten av 1990-talet förde

omfattande diskussioner med en trotskistisk tendens i Latinamerika med det argentinska PTS (Arbetarnas parti för socialismen) som huvudkomponent. Diskussionerna avbröts men har nu återupptagits i samband med händelserna i Argentina i slutet av 2001. FRKI har skickat en kamrat från den internationella ledningen till Argentina för att under flera månader föra diskussioner med PTS och Fracción Trotskista, som tendensen heter, och samla erfarenheter av deras arbete. Följande artikel ur PTS veckotidning Le Verdad Obrera förklarar hur PTS ser på besöket.

Första maj kommer att bli en dag av arbetardemonstrationer världen över. Dagen kommer att erbjuda ett tillfälle för arbetare i olika länder att protestera och mobilisera. Samtidigt kommer den dock att skarpt belysa en av de största nackdelarna för arbetarklassen i världsskala - den brist på revolutionär ledning som spelar världsimperialismen i händerna.

La Verdad Obrera (Arbetarnas sanning) har upprepade gånger förklarat att PTS inte bara kämpar för att bygga ett revolutionärt parti i Argentina utan också strävar efter att bygga ett världsparti för social revolution, vilket Leo Trotskij brukade kalla Fjärde internationalen.

Det är som en del av denna kamp som vi strävar efter att göra framsteg i det revolutionära samarbetet med kamrater från andra länder och också tendenser med vilka vi har gemensamma programmatiska och politiska grunder i den nuvarande fasen av de utmaningar som den världspolitiska situationen ställer oss inför.

Kamrat Michael P. är i dessa dagar tillbaka i Argentina för FRKI:s internationella sekretariats räkning - en trotskistisk tendens med sektioner i sju länder. Michael har redan besökt Argentina under tio dagar i februari, då han genomförde en intensiv aktivitet och deltog i folkförsamlingar, kastrullprotester på Plaza de Mayo och piqueteros-demonstrationer.

Han kunde också skaffa sig kunskaper om erfarenheterna av arbetarnas ockupation av Zanon i Neuquen. Han kunde därigenom få en god inblick i PTS aktiviteter. Den här gången kommer hans vistelse i Argentina att vara längre.

PTS och vår internationella tendens, som består av sektioner i Argentina, Chile, Bolivia och anhängare i Brasilien - Fracción Trotskista-Estrategia Internacional - inledde 1995 en process av diskussioner med FRKI. Vi utgick från liknande åsikter om världssituationen och revolutionärs programmatiska svar på klasskampens utmaningar.

Processen hindrades av programmatiska och politiska skillnader, av vilka de viktigaste var politiken i förhållande till kriget på Balkan och vägen framåt för att bygga en revolutionär international, vilken enligt vår uppfattning bör vara Fjärde internationalen. Förra året beslutade FT och FRKI att återuppta relationerna i hettan från de nya förändringarna i världssituationen genom att skriva en gemensam deklaration och genomföra en internationalistisk kampanj efter angreppen den 11 september och det följande imperialistiska angreppet på Afghanistan.

Detta visade betydelsefulla programmatiska överensstämmelser inför klasskampens viktigaste händelser. I kölvattnet av de revolutionära dagarna i Argentina (i december 2001) instämde FRKI-kamraterna i att den politik som PTS för har en revolutionär karaktär. Detta fick båda strömningarna att återuppta diskussionerna både kring karaktäriseringen av och det revolutionära program som bör föras fram i den öppet revolutionära processen.

Båda tendenserna är överens om att sluta en överenskommelse kring den politik som ska föras i den klasskamp som PTS direkt är inblandat i. Detta är också en verklig utmaning för alla de tendenser världen över som gör anspråk på den revolutionära marxismen, eftersom händelserna i Argentina är ett lackmustest för bildandet av en gemensam och öppen samordningskommitté som består av båda tendenserna, och som ska tillhandahålla plattformen för en omgruppering av den principiella trotskismens krafter.

Viktiga punkter av överensstämmelse om karaktäriseringen av händelserna och även programmatiska frågor har framträtt, såsom behovet av en politik som inriktar sig på att arbetarklassen ska ta ledningen i den revolutionära processen och den strategiska vägen i kampen för en "sovjetpolitik". Dessa två frågor förbises av organisationer som (de argentinska grupperna) MST och PO.

Kamrat Michaels nuvarande besök har till syfte att fördjupa diskussionen om de områden där skillnader återstår, speciellt hur politiken för en arbetarnas enhetsfront ska resas och taktiken för att

föra byggandet av ett revolutionärt parti framåt.

FRKI-kamraterna inbjöd, som en del av ett sådant gemensamt revolutionärt samarbete, Martin Ogando - medlem av PTS-ledningen - till en intensiv talarturné genom olika europeiska länder som varade i en och en halv månad (i februari/mars). Mer än 25 offentliga möten hölls i sju länder och drog till sig uppmärksamhet från delar av vänstermilitanterna och även bland arbetarnas och ungdomarnas avantgarde kring händelserna i Argentina.

Martin fick därmed möjlighet att debattera med många bröder och systrar - bland annat med deltagare i den antikapitalistiska rörelsen - om det revolutionära perspektiv som öppnats av de revolutionära händelserna i december och PTS åsikter om dem.

Under de första dagarna av kamrat Michaels besök har vi inte bara diskuterat den politiska situationen i Argentina. Vi har också diskuterat brännpunkter i världssituationen såsom eskaleringen och de brutala angreppen på det palestinska folket och även den avbrutna proimperialistiska kuppen i Venezuela.

Under de kommande dagarna ska vi - som en frukt av våra gemensamma diskussioner - publicera en gemensam deklaration från våra två tendenser mot den sionistiska och imperialistiska aggressionen mot det palestinska folket och mana till en internationell solidaritetskampanj.

Både PTS och FT anser, vid en tid när klasskampen blir skarpare i Latinamerika, att denna situation gör det alltmer angeläget att utveckla ett internationalistiskt samarbete med revolutionärer i centrala länder såsom kamraterna i FRKI.

Längs dessa linjer gör vi vårt bästa i de pågående diskussionerna med målet att utforska ett gemensamt bildande av en öppen samordningskommitté för att sträva mot upprättandet av en principiell internationell trotskistisk tendens.

## **Tidningen Arbetarmakt i tabloidformat**

Tidningen Arbetarmakt har nu utkommit med sitt andra nummer för året och därmed också inlett en övergång till tabloidformat. Priset är detsamma - 10 kr (stödpris 20 kr) - och innehåller är som vanligt högtintressant:

det kommande valet i höst  
för ett arbetarnas Palestina  
recension av Hardts och Negris omdiskuterade bok Imperiet  
den antikapitalistiska rörelsens framtid  
kritik av Svarta blocket

Även den socialistiska ungdomstidningen Revolution har utkommit med nytt nummer och övergått till tabloidformat. Priset är 10 kr (20 kr stödpris). Ur innehåller kan nämnas kampen för en bättre skola, bolsjevikerna och skolan, musik, anarkismen, No sweat-kampanjen, vad är marxism?, Argentina och Finn som lämnat RKU för Revolution.

## **Palestinademonstration med överraskning**

Den 25 april ägde den tredje torsdagsdemonstrationen i Stockholm rum för palestiniernas kamp mot den israeliska ockupationen. Cirka 1000 personer deltog.

Demonstrationsledningen förbjöd Arbetarmakt att ha med banderollen med texten "Krossa sionismen - För ett arbetarnas Palestina". Men vår politik smög sig trots detta in på ett högst oväntat sätt.

När den svenska stalinismens galjonsfigur, skådespelaren Sven Wollter, i sitt tal berättade om den internationella solidariteten med palestinierna höll han plötsligt upp våra brittiska kamraters tidning - Workers Power. Han berättade att han varit i London och då köpt en vänstertidning, Workers Power, dvs Arbetarmakt, med en framsida där det står Global intifada. Wollter fortsatte med att läsa upp samtliga paroller från Workers Powers framsida.

Frågan är hur Wollters parti, KPMLr, ska lösa problemet med att deras mest kända medlem bedriver en så ohöljd propaganda för trotskisterna.

Vi, å vår sida, tackar kamrat Wollter för den generösa draghjälp.